

E
n
e
r
g
e
t
i
c
@

Anul X, numărul II
Martie 2026

COLECTIVUL DE REDACTIE

Director: Sorin Dan Volosciuc
Director adjunct: Virginia Popa
Redactor șef: Constanța Soare

Elevi: Chelet Ianis, Berbescu Amira, Lungu Ioan, Galea Nicoleta, Vulturar Anamaria, Ganfalean Tudor, Gamatoiu Rares, Marginean Eric, Coroiu Andrei, Vasu Cezar, Preda Elisa Elena, Pavilioaie Ioana, Husarciuc Andrei, Husarciuc Anastasia, Maior Miruna Andreea, Daria Negoescu, Martin Raisa, Calugarescu Lucas-George, Dediliuc Vlad

Revista „Energetic@” este o publicație a
Colegiului Tehnic Energetic Sibiu

Adresa redacției:
Str. Electricienilor nr. 1, Sibiu – 550311, România
e-mail sibiuenergetic@yahoo.com
ISSN: 2065 – 6645

Autorii își asumă întreaga responsabilitate asupra conținutului articolelor.

Cuprins

04

DIN VIAȚA LICEULUI

1. Editorial- Fii, o săptămână, profesor de științe!
2. Mașina viitorului este deja aici

08

UNIVERSUL GÂNDIRII

3. Viziunea adolescenței
4. The pivotal role of Artificial Intelligence
5. Ursul care a devenit soldat- Povestea lui Wojtek
6. File din jurnalul unui participant la Marea Unire
7. De ce avem nevoie de femei în știință?
8. Găurile negre- unele dintre cele mai întunecate mistere ale universului

18

CALEIDOSCOPI

9. A Pulse in the Deep Sky
10. Dansul- sufletul vieții mele
11. Life in a Saddle
12. Știați că?
13. Moda în zilele noastre- Libertate, diversitate și identitate
14. Filmele- o lume plină de aventură

25

SERTARUL CU MANUSCRISE

15. Ceea ce timpul n-a schimbat/ Dorința
16. Poate data viitoare/ Precum toamna
17. Satul alb/ Când vulpea a devenit acasă
18. Vulpea și trandafirii
19. Dor
20. Leave me out of it
21. Love and Obsession
22. Desene

FII, O SĂPTĂMÂNĂ, PROFESOR DE ȘTIINȚE!

În 30.01.2026, conform unei frumoase tradiții deja cunoscute,
Colegiul Tehnic Energetic Cluj-Napoca și-a deschis, din nou, porțile...

În 30.01.2026, conform unei frumoase tradiții deja , Colegiul Tehnic Energetic Cluj-Napoca și-a deschis, din nou, porțile, pentru elevii și profesorii, din județul Cluj și din țară, dornici să participe la Concursul Interjudețean „Fii, o săptămâna, profesor de Științe!”, nivel liceal, organizat în colaborare cu Universitatea Babeș-Bolyai, Universitatea Tehnica din Cluj-Napoca și Inspectoratul Școlar Județean Cluj.

La cele patru secțiuni ale concursului (sesiunea de comunicări științifice interdisciplinare, cu tema „Știința în viața ta!”, expoziția de machete, de dispozitive didactice automatizate și expoziția de dispozitive artisanale) au fost înscrise peste 100 de lucrări și proiecte. Evaluarea lucrărilor științifice a fost realizată de un grup de studenți ai celor două universități menționate mai sus și de un grup de profesori.

La aceasta competiție au participat elevi pasionați de fizica, tehnologie, electrotehnica, roboți, științe ale naturii și medicina. Nu a contat nici efortul de a parcurge distante considerabile (unii au venit din Brașov, Bihor, Oradea și Sibiu!).

Aproape toate proiectele au reflectat criteriul interdisciplinarității, precum și pe acela al posibilității de a le aplica în practica, pentru a fi utilizate în viața cotidiană, în construcții, în instalații, în noile tehnologii de obținere a energiei verzi, în cercetare și seismologie.

Din multitudinea lucrărilor și proiectelor prezentate, vreau să vă vorbesc despre cele realizate de elevii Colegiului Tehnic Energetic Sibiu. Elevii Berbescu Amira-Simona și Dancu Ilie Cristian au participat la sesiunea de comunicări științifice interdisciplinare, pentru care au pregătit o prezentare intitulată „Trigonometria Dincolo De Plan”.

Aceștia au analizat navigația aeriană, precum și geodezia și cartografia, din perspectiva matematică și fizică, subliniind importanța acestora în viața de zi cu zi. Cei doi elevi au abordat științele atât din perspectiva teoretică, cât și tehnică, explicând conceptele matematice și principiile fizicii care fac posibile zborurile.

De asemenea, Hoadrea Radu-Vasile și Sadean Andrei-Cosmin au participat la aceeași categorie a concursului. Au realizat o prezentare captivantă, „Unity: De la Cod la Cosmos”, cu accent pe programare și astronomie. Cei doi elevi au creat un joc în Unity, „Îngerul Cosmic”. Jocul îl plasează pe jucător în rolul unui înger protector al celor 8 planete din sistemul solar, care trebuie să mențină armonia lor prin restabilirea proprietăților degradate ale acestora, prevenind pierderea completă a vieții planetare.

Elevii Doldoran Darius și Giurgiu Ciprian, voluntari SMURD pasionați de electronică și automatizări, au participat la secțiunea de dispozitive didactice automatizate, unde au prezentat un sistem de alarmare inteligent pentru situații de urgență (cutremur/incendiu) bazat pe Arduino. Cei doi tineri au observat că nu exista un sistem eficient sau ușor de înțeles de către utilizatori pentru sesizarea situațiilor de urgență, iar reacția rapidă a oamenilor poate face diferența dintre viața și moarte.

Sistemul include, printre multe altele, o sonerie inteligentă cu două tonuri, senzor de

de Berbescu Amira

vibrație și buton manual pentru gestionarea rapidă a situațiilor de adăpostire și evacuare. Participarea numeroasă a elevilor și cadrelor didactice la acest concurs evidențiază interesul crescut pentru competițiile axate pe știința și tehnologie. Activitatea „Fii, o săptămâna, profesor de științe!” a fost apreciată deopotrivă de elevi și profesori, oferind tuturor participanților șansa de a-și valorifica cunoștințele și talentele, nu doar prin obținerea unor premii, ci și prin creșterea încrederii în propriul parcurs, ghidat de pasiune.

MASINA VIITORULUI este deja AICI

Acest tip de mașină este în jurul tuturor în ziua de astăzi și este atât de glorificată, deoarece cu ajutorul tehnologiei avansate, computerul intern al mașinii preia anumite funcții, asistând șoferul și corectând anumite erori provocate de factorul uman, ușurând pe cât posibil experiența de la volanul mașinii, formând conceptul ideal care te duce cu gândul la o mașină a viitorului și minimalizarea numărului de victime produse în accidentele rutiere .

Comisia Europeană a publicat recent cifrele preliminare privind decesele cauzate de accidente rutiere în 2025, raportând aproximativ 19 400 de decese.

Tehnologia folosită în principal pentru aceste mașini este de tip RADAR, LIDAR sau cu ajutorul unei camere montată în fața mașinii, de exemplu: mașinile Tesla. Aceste tipuri de radare sunt tot mai des întâlnite la noile mașini ieșite pe piață fiind tot mai precise și incluzând tot mai multe funcții, cele mai des întâlnite și cunoscute se regăsesc la mărci precum: Skoda, Mercedes, BMW, Suzuki, și multe altele. Prin intermediul radarului sau camerei, mașina poate scana zona din fața sa creând o hartă a străzii în interiorul sistemului sau care este derulată pe ecranul principal al mașinii cum este în cazul mașinilor Tesla. În acest fel mașina poate estima, avertiza și acționa pe baza parametrilor înregistrați din fața sa cunoscând viteza la care se află în momentul respectiv și distanța față de un obiect din față fie că se mișcă sau nu, mașina poate frâna sau păstra o distanță impusă față de mașina din față accelerând singură lăsând în controlul șoferului doar direcția. În cazul mașinilor autonome șoferul nu mai trebuie să facă nimic, mașina efectuând toate manevrele necesare.

Un radar de tip LIDAR se regăsește și pe mașina mea cu ajutorul căruia aceasta poate preveni un potențial accident sau se poate ghida după un obiect deja în mișcare, când este selectat modul automat din meniul mașinii. Aceasta este dotată cu două moduri, unul manual în care operatorul poate să controleze mașina iar prin intermediul radarului, mașina se oprește singură la un obstacol din față dacă șoferul nu acționează în timp util. La selectarea modului automat, șoferul are doar direcția de deplasare a mașinii în control, iar viteza se adaptează singură față de obiectul din față respectând o limită care dacă este încălcată mașina frânează pentru a evita o potențială coliziune cu mașina din față. Pe lângă aceste moduri mașina este dotată și cu un sistem de parcare asistată în care un senzor ultrasonic montat în spatele mașinii previne lovirea obiectelor aflate în spate. Pe lângă aceste moduri mașina are și sistemele de semnalizare pentru mers înapoi, frână, faruri și un chit de reparații cu un motor și un servo motor de rezervă, 2 jante de rezervă, deoarece am întâmpinat probleme când am observat că motoarele se învârt în gol și nu se mai cuplează la roți pentru că erau prea uzate.

Aceste funcții sunt realizate aproape la fel de bine ca în realitate, am încercat să le măresc precizia cât mai mult posibil pentru a imita o mașină din prezent, de asemenea nu a fost ușor de realizat, am trecut prin luni întregi de dezvoltare și adaptare a proiectului pentru a ajunge în starea finală, am trecut și peste multe greutăți precum probleme de conexiune, senzori necalibrați sau chiar cu defecțiuni. Pe parcursul proiectului am avut și momente de dezamăgire când am văzut că nu merg anumite lucruri, dar și momente de bucurie maximă atunci când am rezolvat o problemă la care m-am chinuit o perioadă mare de timp dar cea mai mare trăire am avut-o atunci când am văzut că proiectul funcționează în totalitate. Acest proiect mi-a adus multe cunoștințe în domeniul acesta, dezvoltându-mi viziunea asupra acestor tehnologii și m-a motivat să continui să mai realizez astfel de proiecte, satisfacția fiind cu atât mai intensă cu cât am reușit să rezolv toate problemele întâmpinate făcând această experiență mai prețioasă.

Tot acest progres tehnologic vine de asemenea și cu dezavantaje și riscuri. Automatizarea completă a unei mașini poate fi foarte dăunătoare pentru pasagerii săi dacă ceva nu mai funcționează sau a apărut o defecțiune în sistem se pot produce accidente sau chiar poate duce la decesul pasagerilor. Dacă cineva are acces la baza de date a mașinii poate să o facă să creadă că el este deținătorul legal și o poate fura sau deturna, poate schimba date care pot afecta sistemul mașinii pe viitor.

Modelul creat

Aceste mașini tot mai dotate cu astfel de sisteme influențează foarte mult și populația tânără care este nouă pe drumurile publice. Astfel de sisteme, ușurând munca șoferului totodată îl face mai leneș și dependent de ele și totodată îi scade atenția asupra drumului bazându-se pe faptul că are mașina grijă. Conducătorii fără multă experiență nu o pot câștiga, numai dacă au în vedere toate posibilele acțiuni pe care le poate face mașina executându-le manual și dacă au în vedere orice acțiune pe care o poate face alt conducător auto pentru a o putea preveni singuri, fără a-și pune baza în sistemul mașinii.

Industria auto se îndreaptă cu pași repezi către mașinile complet autonome și de aceea în viitorul apropiat vom vedea pe străzi mașini care se conduc singure, acestea exista și în prezent în China unde sunt folosite pentru curierat, dar încă mai au nevoie de perfecționare. Este foarte posibil ca taxiul sau firmele de transport pasageri să fie înlocuite cu mașini autonome la care selectezi locația și ele merg singure spre destinație.

În concluzie tehnologia radar de pe mașini este un factor de mare ajutor care aduce multe beneficii dar au și anumite limitări care nu trebuie să fie un factor decisiv. Personal cred că o mașină care se folosește de radar pentru parcare, frânare automată și urmărirea altor mașini în care șoferul are permanent control asupra direcției și poate interveni asupra frânei sau accelerației este mai sigură pentru pasageri și șoferi, deoarece în acest mod conducătorul auto trebuie să fie tot timpul atent la drum și poate preveni accidente pe care sistemul automat nu le poate preveni din cauza unei erori sau defecțiune sau chiar valori citite greșit.

VIZIUNEA ADOLESCENȚEI

Ce este adolescența? Nu cred ca v-aș putea răspunde la această întrebare, deoarece...

Ce este adolescența? Nu cred ca v-aș putea răspunde la această întrebare, deoarece răspunsul nu se raportează doar la întrebarea în sine, dar și la societatea și generația în care ne aflăm. Dacă acceptați și tratați ca atare termenii științifici, o să vă explic faptul că adolescența este perioada din viața ființei umane care aduce nenumărate schimbări asupra sa, atât pe plan psihic cât și fizic. Dar nu o voi face, deoarece aceasta era explicația pe care noi ca și copii o primeam în momentul în care curiozitatea vârstei ne rodea prea tare. A reușit să îmi stingă curiozitatea? Chiar din contră, această descriere reușise să mă bage și mai rău în ceață.

Ca și adolescent, nu aș putea descrie această perioadă categorizând-o ca fiind diferită față de oamenii din jur. Fiind înăuntrul bulei, îmi este greu să percep unele „defecte” pe care oamenii le remarcă la cei ce sunt „însemnați de pubertate”. Din punctul nostru de vedere, anormalul este normal. Este normal să fii acaparat de stările spontane de comportament, este absolut normal să fugi de responsabilități și să îți menții punctul de vedere chiar și în momentele în care ai în față, negru pe alb scris mare cuvântul „GREȘIT”. Suntem capabili să înțelegem faptul că oamenii sunt diferiți și oricât am încerca noi să amestecăm uleiul cu apa, va fi în zadar, doar că dorința de a modela lumea și de a colora persoanele după bunul plac, este mai puternică.

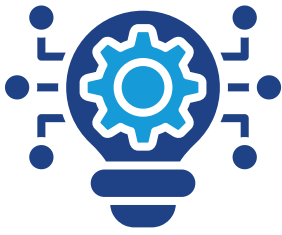

Adolescența este singura perioadă a vieții care este predominantă de sentimente. Ca și adolescent, am încercat să privesc în ansamblu, încât am conștientizat că mai multe sentimente și emoții găsesc în privirea unui adolescent decât a unui adult. Și nu pentru că nu există, ci pentru că sunt mai puternice cele ale adolescentului, fiind abia la început de drum pe plan emotiv, sentimentele și emoțiile unui tânăr sunt la nivel maxim, iar încet, cu vârsta, acestea nu vor mai fi la fel de dominante. De aceea bătrânii trăiesc în majoritatea timpului printre amintiri.

Aș fi vrut o mică pregătire înainte să mă arunce viața în groapa leilor precum Sf. Daniel. E greu să tragi singur, dar e mai bine. Până la urmă orice om care este adult, a fost la rândul lui adolescent, doar că nu ai cum să ceri ajutor unei persoane care s-a „reprofilat”. Perioada adolescentină a trecut pentru cei ce sunt acum în stadiul de adulți și nu mai au sentimentele „la cald” așa că nici nu-i poți condamna pentru faptul că nu te pot ajuta sau că nu te pot înțelege. Deci până la urmă singurele persoane care îți pot oferi un minim de empatie și consolare sunt, surprinzător, adolescenții.

Nu știu ce o să fac după ce mă despart de această perioadă, însă știu că nu o să mai fiu eu. Nu voi fi nici eu copilul care aștepta cu nerăbdare să devină adolescent, nu voi fi nici eu adolescentul care voia să fie adult, în schimb voi fi eu adultul care mereu își va dori să nu se fi grăbit. Tot ce voi scrie pe biletul acestui carusel al emoțiilor, pe care urmează să-l dau mai departe este să vă ascultați emoțiile, asta este tot ce aveți la voi când vă urcați în cabina acestei mașinării, și sunt atât armele, cât și medicamentele voastre, voi decideți cum trebuie folosite și când.

THE PIVOTAL ROLE OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE

In today's rapidly changing world, nothing has sparked a larger controversy than Artificial Intelligence, especially when it comes to its impact on young people. It is no exaggeration to say that A.I. has significantly changed the way people research topics and conduct their business, in fact has impacted our lives even when it comes to some of the simplest things we do daily and in unexpected ways.

This change is particularly prevalent and noticeable with young people and students in their study habits. Before the invention of A.I., you would have to manually search for the information that you required, or even when you would look for it online, you needed to carefully check the veracity and correctness of the materials presented in various sources, which would take time, whereas nowadays anyone can get all the information they need with one simple prompt, easing the burden of research but consequently bringing about an unproductive habit. This, in time and unknowingly, would definitely have harmful effects on people's capacity to think for themselves as well as the curiosity to explore the unknown.

Another key factor to consider is the emergence of deepfake technology. As the article above stated, this technology can be quite a double-edged sword when it comes to its impact on our lives.

Although deepfakes can aid businesses with training videos and substituting a newsreader, this technology can cause irreparable damage to somebody's reputation if it is used by somebody with ill intent.

Generally, we can observe that A.I. is highly capable of accomplishing the tasks that it's given. This of course raises concern when it comes to the Artificial Intelligence's morality. While it is true that most A.I. algorithms have a "safety net" to prevent them from executing malicious orders, time and time again that safety measure has been breached with little to no effort. (As a result, the lives of countless young people were affected either through deepfakes or false information received from A.I.)

It is safe to say that we are at a crossroads when it comes to A.I., and we should proceed with caution. Stronger regulations and a thoughtful approach are needed to ensure that the impact that this technology has on young people and on our future is a positive one, changing our lives for the better.

URSUL CARE A DEVENIT SOLDAT: POVESTEA LUI WOJTEK

CONTEXTUL ISTORIC

În istoria celui de-Al Doilea Război Mondial, dominată de tragedii și distrugere, există și povești neașteptate, aproape incredibile.

Una dintre ele este cea a lui Wojtek — un urs care nu doar că a trăit printre soldați, ci a devenit, în mod oficial, unul dintre ei.

UN RĂZBOI, O ARMATĂ ȘI UN DESTIN NEOBIȘNUIT

Povestea lui Wojtek nu poate fi înțeleasă fără contextul istoric în care a apărut. După invadarea Poloniei în 1939 de către Germania nazistă și Uniunea Sovietică, mii de polonezi au fost deportați în lagărele din URSS. Situația s-a schimbat în 1941, când Germania a atacat Uniunea Sovietică, iar prizonierii polonezi au fost eliberați și au început să formeze o nouă armată sub comanda generalului Władysław Anders.

Această armată avea să parcurgă un drum lung și dificil, din Uniunea Sovietică spre Orientul Mijlociu și, în cele din urmă, spre frontul din Italia. Pe acest traseu avea să apară și cel mai neobișnuit „soldat” al ei.

ÎNTÂLNIREA CARE A SCHIMBAT TOTUL

În primăvara anului 1942, în timpul deplasării prin Iran, un grup de soldați polonezi a întâlnit un băiat care avea grijă de un pui de urs rămas orfan. Mama lui fusese ucisă, iar șansele de supraviețuire erau minime.

Soldații au decis să îl cumpere și să îl adopte. Ursulețul a fost îngrijit de o tânără refugiată, Irena Bokiewicz, și a devenit rapid mascota grupului. A primit numele Wojtek — un nume simplu, dar care avea să devină celebru.

La început, era fragil și trebuia hrănit cu lapte dintr-o sticlă de vodcă. Treptat, însă, a crescut și s-a adaptat la viața din tabără. Mânca fructe, miere și marmeladă, iar mai târziu a dezvoltat gusturi... surprinzătoare: bere, cafea și chiar țigări.

MAI MULT DECÂT O MASCOTA

Wojtek nu era doar un animal de companie. Trăia ca un soldat: dormea alături de camarazii săi, se juca și se lupta cu ei și chiar învățase să salute.

Pe măsură ce unitatea se deplasa prin Irak, Siria, Palestina și Egipt, ursul devenea tot mai cunoscut. Era iubit nu doar de soldați, ci și de civili, fiind o prezență care aducea un strop de normalitate într-un context dominat de război.

Pentru a putea fi transportat oficial împreună cu unitatea, Wojtek a fost înrolat în armată. A primit un număr de serviciu, rații și chiar dreptul la „porția” de țigări. Din acel moment, nu mai era doar mascota companiei — era un soldat în toată regula.

WOJTEK PE FRONT: MONTE CASSINO

Momentul care avea să-l transforme în legendă a venit în 1944, în timpul bătăliei de la Monte Cassino — una dintre cele mai dure confruntări din campania din Italia.

Compania din care făcea parte Wojtek avea misiunea de a transporta muniție către linia frontului, adesea în condiții extrem de periculoase. În mod surprinzător, ursul a început să imite comportamentul soldaților. Ridicând lăzi grele de muniție, de aproximativ 40 de kilograme, le transporta fără ezitare acolo unde era nevoie.

Nu părea intimidat de zgomotul exploziilor sau de haosul din jur. Din contră, părea că înțelege rolul său.

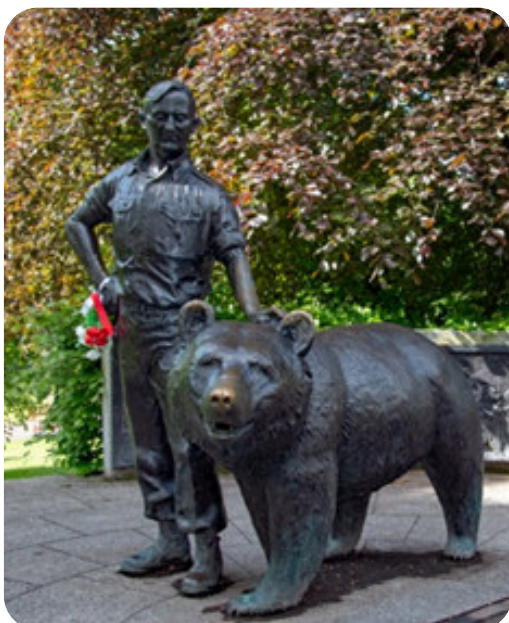
Contribuția lui a fost atât de impresionantă încât imaginea unui urs purtând un obuz a devenit emblema oficială a companiei sale. Povestea lui Wojtek s-a răspândit rapid printre trupele aliate, devenind un simbol al curajului și al solidarității.

VIAȚA DUPĂ RĂZBOI: LIBERTATE SAU CAPTIVITATE?

După încheierea războiului, Wojtek a ajuns în Scoția, alături de soldații polonezi. La început, a trăit într-o tabără militară, unde continua să fie vizitat și îndrăgit de oameni. Însă, odată cu demobilizarea armatei, a apărut o problemă dificilă: ce se întâmplă cu un urs-soldat în timp de pace?

În cele din urmă, s-a decis ca Wojtek să fie mutat la Grădina Zoologică din Edinburgh. Acolo a devenit o atracție populară, mai ales pentru copiii care veneau să-l vadă.

Cu toate acestea, viața în captivitate nu era aceeași. Obișnuit cu libertatea și cu prezența constantă a camarazilor săi, Wojtek nu s-a adaptat complet. Se spune că reacționa doar la vocea poloneză și că părea mai animat atunci când era vizitat de foștii soldați.

O POVESTE CARE A RĂMAS

Wojtek a murit în 1963, la vârsta de 22 de ani. În urma lui a rămas însă o poveste care continuă să impresioneze.

Nu este doar o întâmplare neobișnuită, ci și un simbol al legăturilor create în cele mai dificile momente. Într-un război care a distrus milioane de vieți, povestea unui urs adoptat de soldați arată că umanitatea nu dispăre complet nici în cele mai întunecate perioade.

Astăzi, statui ale lui Wojtek pot fi văzute în diferite locuri din Europa, inclusiv în Edinburgh, ca o amintire a unui „soldat” care nu a purtat uniformă în sensul obișnuit, dar care a fost, fără îndoială, parte din istorie.

de Vasu Cezar

FILE DIN JURNALUL UNUI PARTICIPANT LA MAREA UNIRE DIN 1918

EMOTIILE DIN AJUN

30 NOIEMBRIE 1918

Este o noapte răcoroasă. Căruța înhămată cu boi merge ușor spre Alba Iulia.

Pe cer stelele strălucesc ajutându-ne cât de cât să vedem mai bine pe întunericul puternic al nopții.

-Bunicule? se aude vocea a unui băiețel din spatele căruței.

-Ce este George? răspund eu cu glas scăzut ca să nu trezesc mica prințesa încolăcită la mine în brate.

-De ce este atât de degrabă să mergem atâta drum? Este chiar atât de important?

-Da George, da! Într-un final, după atâția ani de războaie, toți românii se adună pentru cel mai important și dorit moment din istoria României, și anume Unirea Tuturor Principatelor Române! Nu se poate să lipsim!

-Mai avem mult de mers bunicule?

-Mai e destul. Ar trebui să ajungem până la amiază să ajungem. Acum culcate, ai înțeles?

-Da bunicule.

Întunericul nopții nu lasă să vadă decât lumina stelelor și a felinarului cu gaz care luminează calea căruței noastre.

1 DECEMBRIE 1918

Z I U A C E A M A R E

Am ajuns la Alba Iulia pe la ora 11:30.

Cetate era plina de romani de toate scările sociale. Nu prea aveai loc și toată lumea vorbea.

Brusc, peste mulțimea de români se așterne o liniște de nedescris și de undeva din fata se aude un glas puternic și impunător:

-Dragi romani de pretutindeni, astăzi a venit ziua în care vom crea o țara, o națiune unită! Astăzi Moldova, Transilvania și Țara Românească se unesc pentru a forma România Mare!

După mai multe discursuri emoționante, românii au început să cânte mai multe melodii patriotice și să facă o horă cum se cuvine.

-Bunicule? se aude o voce plăpânda și mirata lângă mine. De ce e lumea atât de fericita?

-Maria, tu nu știi că acum s-a format România Mare? întrebă mândru că știe ce se întâmplă George.

-De unde să știe George? E mai mică decât tine! Maria am să-ți explic mai târziu, acum, însă, să strigăm cu bucurie „Trăiască România Mare”!

De ce avem nevoie de FEMEI în știință

Avem nevoie de femei în știință pentru că ele aduc idei noi și perspective diferite care ajută la rezolvarea problemelor din lume. Știința nu poate evolua fără implicarea tuturor oamenilor talentați, iar femeile demonstrează zi de zi că pot face descoperiri care schimbă lumea. De-a lungul timpului, multe femei au muncit mult pentru a fi recunoscute în domeniul științei. Marie Curie a descoperit elemente radioactive și a ajutat la dezvoltarea tratamentelor pentru cancer, Rosalind Franklin a contribuit la descoperirea ADN-ului, iar Ada Lovelace a pus bazele programării calculatoarelor. Chiar dacă uneori nu au fost apreciate la vremea lor, munca lor a rămas și este folosită și astăzi.

- Fără Tu Youyou milioane de oameni nu ar fi supraviețuit malariei?
- **11 februarie** este dedicată Zilei Internaționale a Femeilor și Fetelor în Știință, menită să promoveze accesul egal și să încurajeze tinerele să urmeze cariere în aceste domenii.
- Deși femeile constituie aproximativ 35% dintre studenții la nivel global în domeniile STEM, multe renunță înainte de a intra pe piața muncii din cauza prejudecăților și a lipsei de sprijin.
- Prima persoană din lume considerată programator de calculatoare a fost o femeie, Ada Lovelace. În anii 1840, ea a scris primul algoritm destinat să fie executat de o mașină (Motorul Analitic al lui Charles Babbage).

Tu Youyou este o savantă chineză care a descoperit artemisinină, medicamentul care luptă eficient împotriva malariei, o boală care a afectat sute de milioane de oameni din întreaga lume. Fără descoperirea ei, multe dintre persoanele bolnave, în special copiii din Africa și Asia, ar fi avut mult mai puține șanse să trăiască și a devenit tratamentul standard recomandat la nivel global. Acest exemplu arată cât de importantă este prezența femeilor în știință: contribuția lor poate schimba destinul multor oameni și poate salva vieți reale.

UNUL DINTRE CELE MAI ÎNTUNEcate MISTERE ALE UNIVERSULUI : GĂURILE NEGRE

Găurile negre se numara printre cele mai fascinante si misterioase obiecte din univers. Desi nu pot fi observate direct, oamenii de stiinta au adunat dovezi clare ca ele exista și ca au un rol important în formarea galaxiilor si în structura spatiului. O gaura neagra se formeaza atunci când o cantitate foarte mare de materie este comprimata într-un spatiu extrem de mic, creând o forta gravitacionala atât de puternica încât nimic nu poate scapa din ea, nici macar lumina. Din acest motiv, ele apar complet întunecate.

Majoritatea găurilor negre iau naștere atunci când stelele foarte masive ajung la sfârșitul vieții lor. După milioane sau chiar miliarde de ani în care produc energie, aceste stele rămân fără combustibil și se prăbușesc sub propria gravitație. Acest proces poate duce la o explozie puternică numita supernova. Dacă nucleul rămas este suficient de mare, el continuă să se comprime până când se formează o gaură neagră. Materia se adună într-un punct numit singularitate, unde densitatea devine extrem de mare, iar legile fizicii nu mai pot fi aplicate complet. În jurul acestui punct se afla așa-numitul orizont al evenimentelor, limita dincolo de care nimic nu se mai poate întoarce.

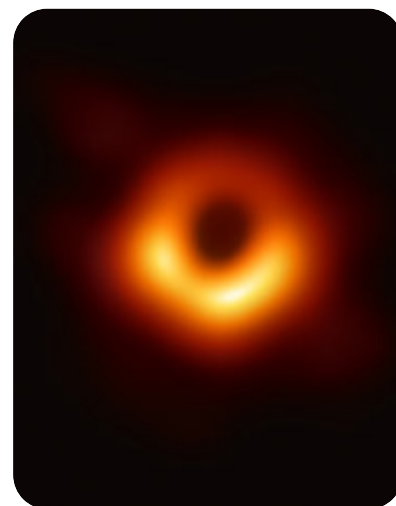
Chiar dacă nu pot fi văzute direct, găurile negre pot fi detectate prin efectele pe care le au asupra obiectelor din jur. De exemplu, stelele care se rotesc cu viteza foarte mare în jurul unui obiect invizibil pot indica prezența unei gauri negre. De asemenea, gazele și praful atrase de aceasta se încălzesc și emit radiații puternice, în special raze X, care pot fi observate cu telescoape speciale. În anul 2019, cercetătorii au reușit să obțină prima imagine a unei gauri negre, folosind o rețea globală de telescoape, confirmând încă o dată existența acestor obiecte misterioase.

Există mai multe tipuri de găuri negre, în funcție de dimensiunea și modul lor de formare. Găurile negre stelare sunt cele mai comune și provin din prăbușirea stelelor. Găurile negre super masive se găsesc în centrul galaxiilor și pot avea o masa de milioane sau chiar miliarde de ori mai mare decât cea a Soarelui.

Se crede că și galaxia noastră, Calea Lactee, conține o astfel de gaură neagră în centru. Oamenii de știință încă încearcă să înțeleagă cum se formează aceste structuri uriașe.

Zona din apropierea unei găuri negre este extremă și diferită de orice întâlnim pe Pământ. Gravitația este atât de puternică încât poate întinde obiectele în forme foarte lungi și subțiri, într-un proces numit „spagheticizare”. De asemenea, timpul este influențat de gravitație.

Conform teoriei lui Albert Einstein, timpul trece mai lent în apropierea unui câmp gravitațional foarte puternic, ceea ce înseamnă că pentru un obiect aflat lângă o gaură neagră timpul ar curge diferit față de unul aflat la distanță.

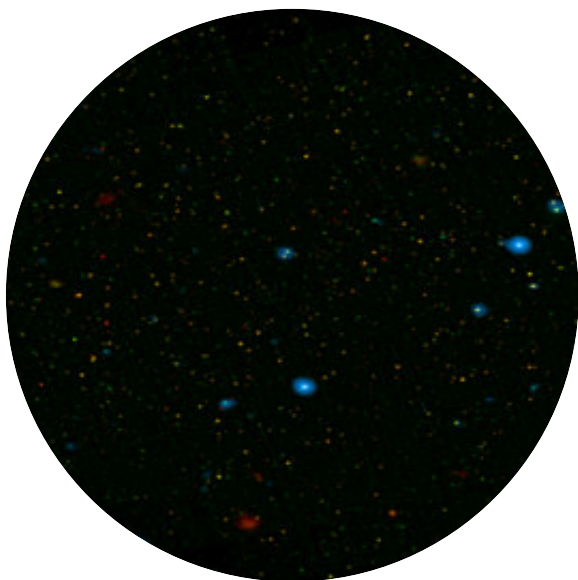
Chiar dacă sunt considerate „monștri cosmici”, găurile negre nu atrag totul din jurul lor în mod constant. Obiectele trebuie să se apropie foarte mult pentru a fi capturate. De exemplu, dacă Soarele ar fi înlocuit cu o gaură neagră de aceeași masă, planetele ar continua să se rotească pe aceleași orbite. Acest lucru arată că ele respectă aceleași legi ale gravitației, dar într-o formă mult mai intensă.

Oamenii de știință cred că găurile negre nu sunt eterne. Un proces teoretic numit radiație Hawking sugerează că acestea pot pierde energie în timp și pot dispărea, însă acest proces durează extrem de mult, mai mult decât vârsta actuală a universului.

Găurile negre rămân unul dintre cele mai mari mistere ale științei moderne. Ele pun la încercare ceea ce știm despre spațiu, timp și legile fizicii. Studiindu-le, cercetătorii speră să descopere informații noi despre modul în care funcționează universul și despre originile sale. Chiar dacă nu vom putea ajunge vreodată în interiorul unei găuri negre, înțelegerea lor ne ajută să descoperim mai multe despre universul vast în care trăim.

- Unul dintre cele mai interesante fenomene este atunci când două găuri negre se ciocnesc și încearcă să se înghită una pe alta.
  - Dacă ai cădea într-o gaură neagră, pentru tine timpul ar părea normal, dar pentru un observator din exterior ai părea că te oprești în timp la marginea ei.
  - Există găuri negre atât de mari încât ar putea înghiți sisteme stelare întregi, nu doar planete.
  - În centrul galaxiei noastre se află o gaură neagră uriașă numită Sagittarius A.
  - Prima fotografie a unei găuri negre nu arată ca un „gol negru”, ci ca un inel luminos de gaz fierbinte în jurul ei.
- Găurile negre pot „mânca” materie, dar pot și elibera jeturi uriașe de energie care se întind pe distanțe de milioane de kilometri.
  - Dacă ai sta aproape de o gaură neagră, ai putea „călători în viitor”, deoarece timpul ar trece mai lent pentru tine.
  - Există teorii care spun că găurile negre ar putea fi legate de alte părți ale universului, ca niște „tuneluri” numite găuri de vierme, dar acest lucru nu a fost dovedit.

PUNCTELE ALBASTRE ARATĂ GALAXII CARE CONTIN GĂURI NEGRE GIGANTICE.

de Coroiu Andrei

A PULSE IN THE DEEP SKY

At 15, while the world around me moves at its usual pace, my mind is often millions of miles away, wandering through the silent, glowing expanses of our solar system. My obsession with the cosmos began with a childhood dream of becoming an astronaut, a deep-seated desire to leave the Earth behind and experience the weightless wonder of the stars firsthand. Although my path is now steering toward medicine and the mission of healing others here on Earth, my heart remains firmly anchored in the deep sky.

The sheer scale of the universe is both humbling and exhilarating. It reminds me that while our daily lives are small, we are part of something unimaginably vast. Whether it's the icy rings of Saturn or the ancient light of a distant star, the cosmos represents the ultimate frontier of discovery. Even as I prepare for a career dedicated to the complexity of human life, I will always be a student of the infinite, driven by a restless curiosity for the mysteries that lie beyond our atmosphere.

Ad astra per aspera!

To me, space isn't just a vacuum of darkness, it's a living, breathing history of time and physics. When I look at the Moon, I don't just see a grey sphere I see a rugged, cratered witness to the birth of our corner of the universe. When I track the planets, I'm captivated by the realization that we are part of a grand, celestial dance, spinning through an ocean of stars that stretches further than we can even imagine.

de Chelet Ianis

Dansul su fletul vietii mele

Mă numesc Maior Miruna Andreea și sunt eleva în clasa a X-a B. Sunt o persoană energică, ambițioasă și pasionată de activități artistice, iar dansul popular ocupă un loc foarte important în viața mea.

Practic dansuri populare în cadrul ansamblului „Ceata Junilor Junior” din Sibiu, care face parte din prestigioasa formație „Cindrelul – Junii Sibiului”, un simbol al folclorului românesc. Acest ansamblu are o istorie impresionantă și este recunoscut atât la nivel național, cât și internațional pentru promovarea tradițiilor autentice românești.

În cadrul acestui club, activitatea este bine organizată și presupune repetiții regulate, unde dansatorii învață coregrafiile specifice diferitelor regiuni ale țării, precum Ardeal, Banat, Oltenia sau Moldova. Fiecare zonă are stilul ei unic, iar pașii de dans diferă în funcție de ritm, muzica și costume. Instructorii acordă o atenție deosebită tehnicii, sincronizării și expresivității, astfel încât fiecare dans să transmită emoție și autenticitate publicului.

Pe lângă repetiții, ansamblul oferă numeroase oportunități de participare la spectacole, festivaluri și evenimente culturale. Aceste momente sunt foarte importante pentru dansatori, deoarece le oferă șansa de a urca pe scenă, de a-și demonstra talentul și de a simți energia publicului. De multe ori, astfel de evenimente au loc nu doar în România, ci și în alte țări, contribuind la promovarea culturii românești peste hotare.

Un alt aspect special al acestui ansamblu este atmosfera din cadrul grupului. Relațiile dintre dansatori sunt bazate pe prietenie, respect și sprijin reciproc. Prin participarea la aceste activități, membrii învață să lucreze în echipă, să fie disciplinați și responsabili. Dansul popular nu înseamnă doar mișcare, ci și coordonare, răbdare și multă muncă pentru a ajunge la un rezultat frumos pe scenă.

Costumele populare reprezintă o parte esențială a fiecărui spectacol. Acestea sunt realizate cu mare atenție la detalii și reflectă specificul fiecărei regiuni. Atunci când le purtăm, simțim că ducem mai departe o parte din istoria și tradițiile poporului nostru.

Pentru mine, experiența în acest ansamblu este una foarte importantă. Dansul m-a ajutat să devin mai încrezător(oare) în mine, să îmi dezvolt spiritul de echipă și să îmi descopăr pasiunea pentru tradițiile românești.

Dansul popular nu este doar un hobby pentru mine, ci o parte din identitatea mea și o modalitate prin care contribuim la păstrarea valorilor culturale românești.

de Maior Miruna Andreea

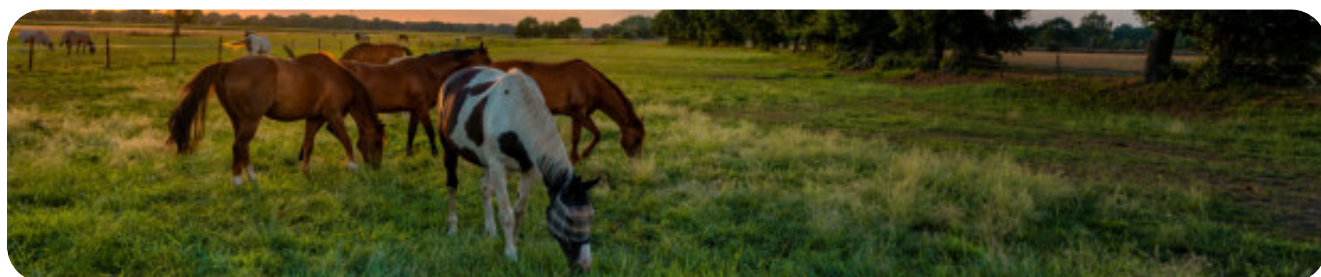
LIFE IN A SADDLE

De când am pus prima data piciorul în șa, echitația a devenit mai mult decât un hobby – a devenit o experiență care mă învață despre răbdare, pasiune și legătura specială dintre om și cal. Am început să practic echitație doar de un an jumătate dar simt că fac asta de o viață. De când eram mică am avut această iubire nespusească pentru cai și mereu mă visam pe unul, galopând și zburând peste obstacole. A durat mulți ani până când am avut posibilitatea și independența necesară pentru a mă apuca de acest sport dar consider că așteptarea a meritat pe deplin.

Echitația, pe lângă un sport fizic, este și psihic. Mai mare decât iubirea pentru sport trebuie să fie iubirea pentru animal.

Echitația, pe lângă un sport fizic, este și psihic. Mai mare decât iubirea pentru sport trebuie să fie iubirea pentru animal. Trebuie să înveți să comunici cu el, să creezi o relație de prietenie. Calul trebuie să simtă că e în siguranță în jurul tău și tu trebuie să simți că ești în siguranța în jurul lui. Dar, desigur, cailor sunt niște animale impredictibile. Acesta nu e un sport în care doar îți dedici pasiunea și iubirea. E un sport în care trebuie să îți dedici viața. Când te urci pe un animal de 600 de Kg trebuie să îți asumi că se poate întâmpla orice. De aia pentru a putea călări un cal și a reuși să ajungi undeva cu asta, mai presus de toate lucrurile care îți trebuie, este o iubire nespusească pentru animal și sport. Și totuși suntem încă oameni. E normal că după un accident să îți fie frică. Ca motivația ta să dispară. Ești un călăreț adevărat doar dacă reușești să treci peste și mergi mai departe. Iei o pauză de o săptămână...două...trei...și apoi continui. Și cu fiecare căzătură și ridicare devii mai puternic.

Conform tradiției, primul inginer din Antichitate care a construit un pod peste Tibru a primit numele de "Pontifex", cuvântul însemnând "constructor de poduri".

Mai multe monede romane au fost găsite în America, sugerând că nici vikingii, nici Columb n-au fost primii europeni care au ajuns în Lumea Nouă. Monezile au fost găsite în statele Texas și Maine, dar și în Venezuela.

Cel mai scurt război din istorie a durat doar 38 de minute. Războiul a fost între Marea Britanie și Zanzibar, unde Zanzibar s-a predat.

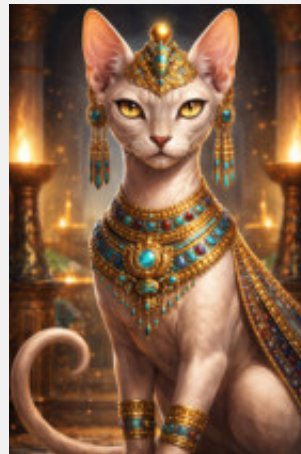

Primii agricultori vânătorii și culegătorii din perioada Paleoliticului târziu au făcut alte progrese importante. Ei au domesticit animale sălbatice, precum lupii, care au devenit primii câini de vânătoare.

În Egiptul antic, pisicile erau considerate animale sacre. Când pisica cuiva a murit, toți membrii familiei și-au ras sprâncenele în semn de doliu.

Leonardo da Vinci a cumpărat animale în cușcă din piață pentru a le elibera.

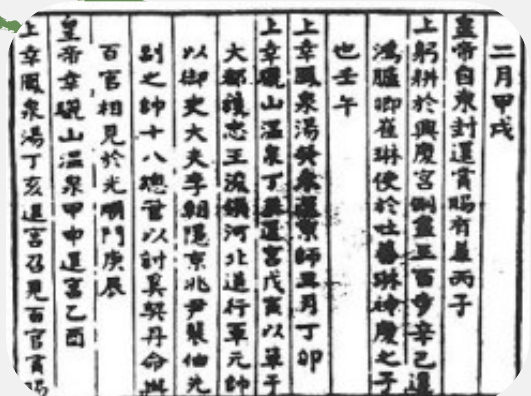

Piramidele din Egipt au fost inițial acoperite cu calcar alb?

Grecii antici considerau barba un simbol al înțelepciunii?

Primul ziar din lume a fost tipărit în China?

Aurul a fost la un moment dat mai ieftin decât pâinea?

Termenul japonez Shogun înseamnă „învingătorul barbarilor”.

Primele Jocuri Olimpice de Iarnă au avut loc la Chamonix, în 1924.

Primul zbor individual peste Atlantic a fost realizat de către Charles August Lindbergh în 1927.

de Ganfalean Tudor
de Gamatoiu Rares

MODA DIN ZILELE NOASTRE

LIBERTATE, DIVERSITATE SI

IDENTITATE

Moda contemporană reflectă mai mult ca niciodată personalitatea și stilul fiecărei persoane. Dacă în trecut existau reguli stricte despre cum trebuie să te îmbraci, astăzi moda este dominată de libertate, creativitate și diversitate.

Oamenii nu mai urmează un singur stil, ci combină elemente diferite pentru a-și crea propriul look.

Unul dintre cele mai importante aspecte ale modei actuale este varietatea stilurilor. De la ținute elegante și clasice până la haine sport sau casual, toate sunt acceptate. Stilul „streetwear” a devenit extrem de popular, mai ales în rândul tinerilor, combinând confortul cu elemente moderne și îndrăznețe. Blugii, tricourile largi, hanoracele și adidașii sunt piese de baza în garderoba de zi cu zi.

Tehnologia și rețelele sociale joacă un rol esențial în dezvoltarea modei. Platforme precum Instagram sau TikTok influențează rapid tendințele, iar ceea ce este popular într-o zi poate deveni demodat în scurt timp. Influencerii și celebritățile contribuie la răspândirea stilurilor în întreaga lume.

Un alt aspect important este accesibilitatea. Datorită producției în masă, hainele sunt mai ușor de găsit și mai accesibile ca preț.

Totuși, acest lucru a dus și la apariția fenomenului de „fast fashion”, unde hainele sunt produse rapid și schimbate frecvent, uneori în detrimentul calității.

În același timp, tot mai mulți oameni devin conștienți de impactul asupra mediului și aleg moda sustenabilă. Aceasta presupune cumpărarea de haine de calitate, reutilizarea lor sau alegerea unor branduri care respectă natura.

În concluzie, moda din zilele noastre este despre libertate și exprimare personală. Nu mai există reguli stricte, iar fiecare persoană își poate crea propriul stil. Aceasta diversitate face ca moda actuală să fie una dintre cele mai interesante și dinamice perioade din istorie.

de Daria Negoescu

FILMELE

O LUME PLINA DE AVENTURA

Intro

V-ați întrebat vreodată cum ar fi viața noastră fără filmele care, cu siguranța, ne-au încântat copilăria și adolescența?

Filmele nu sunt doar o formă de divertisment, ci o adevărată poartă către alte lumi. Prin intermediul lor, putem trăi aventuri incredibile, povești de dragoste emoționante sau momente pline de suspans. De-a lungul timpului, cinematografia a evoluat spectaculos devenind una dintre cele mai apreciate arte.

Tipuri de filme

Există o varietate impresionantă de filme, fiecare cu farmecul lor. De exemplu, filmele de acțiune, care întotdeauna ne fac să stăm cu sufletul la gură, sunt de obicei apreciate de cei care iubesc aventura, mișcarea, sportul și, evident, adrenalina. Dacă în trecut, acest gen de filme era preferatul băieților, acum tot mai multe fete, multe din prietenele mele, de exemplu, preferă genul acesta de filme.

Comediile sunt printre puținele care au rămas permanente în topul preferințelor, indiferent de vârstă, sex sau de perioada în care au fost create. Buna dispoziție și râsul sunt parte din noi, o parte importantă din ceea ce ne face umani.

Nu în ultimul rând, nu aș putea să las deoparte din această trecere în revistă, filmele de Science Fiction și cele fantastice.

Nu pe gustul tuturor, aceste genuri de filme de transportă în lumi nemaiauzite- ireale, imaginate- pe alte planete, sau alte universuri, în tărâmurile de basm, unde legile fizicii, precum și realitatea, așa cum o știm noi, nu își mai găsesc locul.

Cu siguranță, fiecare dintre noi avem genurile și filmele preferate. Ideea este că în filme uneori de regăsim în personaje și poveștile lor, alteori plângem sau râdem alături de ele.

Alte dăți, ne lăsăm transportați în depărtările sufletului și al minții, acolo unde imaginația nu cunoaște limite. Unele filme ne relaxează, altele ne oferă răspunsuri la întrebări, pe care nici nu știam că le avem.

SERTARUL CU

MANUSCRISE

CEEA CE TIMPUL N-A SCHIMBAT

Sub teiul blând, cu frunze jucăuse,
Ne țineam mâna, fără să știm ce-i dor,
Râdeam de lume, cu priviri sfoase,
Iar cerul ne zâmbea ocrotitor.

Treceau anii lin, ca-ntr-o poveste,
Dar chipul tău rămânea mereu al meu,
În orice vis, în orice zi celeste,
Erai și vei fi persoana mea dragă.

Și azi, când timpul curge mai domol,
Cu inima la fel de luminoasă,
Iubirea noastră, simplă ca un zbor,
Rămâne vie, pură și frumoasă.

de Vulturar Anamaria

DORINTA

Mulți m-au întrebat dacă e greu să renastî,
Dacă e greu să modelezi iubirea pe care o primești.
Nu am putut răspunde, eu modelez DOAR frunze.

Am vrut să simt o picătură de iubire cum îmi curge pe frunze,
Iar mai apoi pe ramuri, ajungând la rădăcini,
În final eu simt DOAR ploaia.

Aș fi vrut să-mi pot schimba deznodământul
Pe care sunt forțată să-l accept ca și propria-mi trăsătură,
Însă eu sunt menită să schimb DOAR anotimpuri.

Am să accept că nu pot iubii, în timp ce frunzele-mi cad,
Făcând un covor menit să-l pășesc agale
Cu dorința de a cunoaște iubirea...

de Ioana Pavilioaie

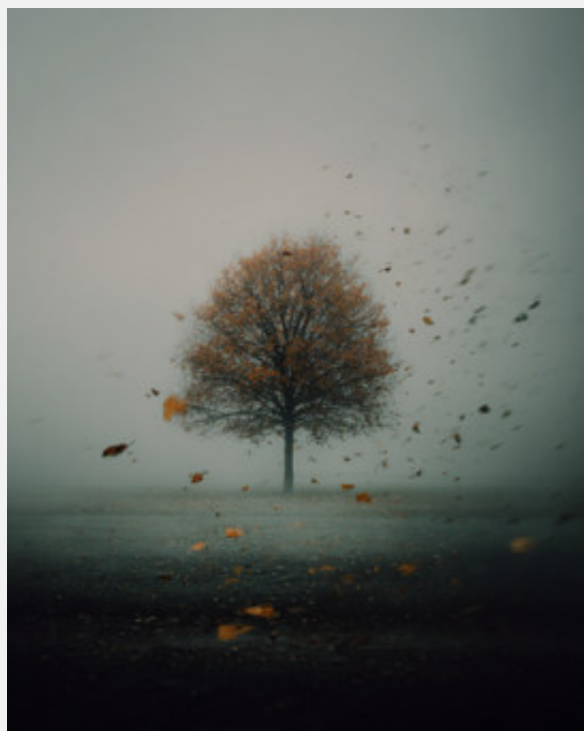
POATE, DATA VIITOARE...

Așteptam clipă cu clipă, să vin să mă observi,
Să te bucuri de creația pe care o fac pentru tine,
Dulce timp, ce-mi faci tu mie...

Am să-ți las aceste belșuguri,
Cu speranța că o să-ți dorești cu ardoare, să nu plec,
Veșnic să dau rod, vremii trecătoare.

Dar am să șed, și am să las vântul nemilos,
Să-mi poarte frunzele-n văzduh,
În timp ce eu, încet adorm...adorm...adorm...

de Ioana Pavilioaie

PRECUM TOAMNA

Ea te va iubii, așa cum iubește toamna copacii, îți va colora frunzele,
În timp ce tu te vei usca, și treptat, îți vei pierde coroana,
Dar te va ajuta cu vântul pe care-l creează, să-ți duci frunzele departe
Încât toți să știe de a ta existență.

Dar o să te deteste, așa cum detestă toamna vietățile, o vei părăsi,
Dar îți vei dori să revină, să repara și să-ți arate că ale ei frunze,
În final mereu vor ajunge din verdele cel viu în care le găsește acoperite,
În aurul predestinat să fie doar al ei.

de Ioana Pavilioaie

SATUL ALB

În satul Sadu a nins peste noapte.
Dimineața, ulița părea mai lungă, mai tăcută.
Mă plimb prin cameră
fără să știu exact ce caut,
ca și cum liniștea
ar avea ceva de spus.

Pașii mei se aud încet,
și pentru o clipă am impresia
că nu sunt chiar singură aici.

„Sunt bine”, spun încet,
de parca adevărul
ar putea auzi —
sau poate doar eu.

Mă opresc la geam
și privesc urmele din zăpadă,
încercând să-mi amintesc
când au devenit lucrurile atât de liniștite.

Dar sunt și amintiri adevărate
și ele rămân,
chiar dacă zăpada le acoperă
pentru o vreme.

de Vulturar Anamaria

CÂND VULPEA A DEVENIT ACASA

Dar sunt și amintiri adevărate
Am văzut o vulpe trecând prin zăpadă,
ușoara, atentă,
ca și cum iarna nu trebuie tulburată.

Apoi ai apărut tu,
fără promisiuni,
doar rămânând.

Nu m-ai întrebat dacă sunt bine.
Ai stat.

Și liniștea n-a mai fost goală.

Ți-am spus „acasă”
într-o zi obișnuită,
iar cuvântul a rămas între noi.

Și una dintre amintiri
este felul în care
nu ai plecat.

Iubirea e simplă
și totuși profundă —
o vulpe care nu fuge
și un „acasă” care rămâne.

de Vulturar Anamaria

VULPEA SI TRANDAFIRII

Dar sunt și amintiri adevărate,
Nu doar adevăruri care te pot schimba,
Îmi zic acum că parcă aș fi altă persoană,
O persoana care a văzut cum e lumea fără culoare,
culoare... un cuvânt care sună ca o amintire frumoasă.

Îmi amintesc cum liniștea mă ducea încet spre fereastră,
iar satul părea adormit sub un strat subțire, dar apăsător de nea,
ca un început de poveste pe care nu știam încă s-o înțeleg...

Ma uitam liniștită pe fereastră,
Am văzut o pisica ce semăna leit cu mine,
Și am mai văzut cum o vulpe i-a adus un trandafir.

Nu știu dacă mi-am dat seama sau n-am băgat de seamă,
Dar trebuia, pentru că era un semn,
Semn pe care aveam să-l vad la timpul potrivit.

După un timp și o mie de gânduri mai târziu,
Am văzut un băiat care semăna cu o vulpe,
Avea un chip calm, atent și șiret... cum altcumva?
Dar și pisicile pot fi mai șirete decât o vulpe...

După ani de zile pot sa zic că „sunt bine”, nu ca o mască,
O mască pusă să nu explice ce e în spate la „sunt bine”,
Să nu mă mai simt ca o casă frumoasa, cu luminile aprinse, acoperita de zăpadă,
când, de fapt, este o casă părăsita și crăpată de la vreme,

În sfârșit pot sa văd culoarea trandafirilor aduși de vulpea mea dragă,
Din aceasta amintire, vulpea și pisica au învățat
Să rămână, să nu plece, să se susțină,
Și ca pisica poate fi mai șireată decât o vulpe... dacă vrea.

de **Vulturar Anamaria**

DOR

Îmi e dor de tine ca de un loc unde am fost fericită
fără să știu că a fost ultima dată.

Mi-e dor de noi,
de momentele care încă mă caută
prin zilele mele goale.

Te vad în fiecare zi
și dorul se transformă în nervi,
iar nervii în ura.

Mă doare că te-am pierdut.

Mă doare că nu te mai pot avea.

Mă doare că încerc să te uit și tot nu reușesc.

**As vrea sa-ti scriu acum,
dar între noi sta imposibilul
ca un zid rece.**

**Am încercat sa te înlocuiesc cu altcineva,
dar acel cineva nu stie cine sunt eu
când nu ma prefac.**

**Am crezut ca distanta
— trei saptamâni fara tine —
va sterge urmele,
dar le-a adâncit.**

**Am crezut ca altcineva
va umple golul lasat de tine,
dar timpul mi-a sosit adevarul:
tu ai fi facut altfel.**

**Si acel „altfel” înca ma bântuie,
pentru ca mi-ar fi placut mai mult.**

Dar sunt și amintiri adevărate,
care nu se pierd, nu se mint,
ci rămân tatuante în mine.

Aveai dreptate — o pauză.

Dar eu am ales ruptura.

Am fost încăpățânată, egoistă,
rănită până la orbire.

N-am vrut să nu mai doară.

Acum totul pare neterminat,
ca o propoziție lăsată fără punct.

Simt ca povestea noastră
mai avea o pagina
pe care n-am apucat s-o trăim.

Viața mea e în pauză,
ca o melodie ruptă la jumătate.

Totul s-a întrerupt atunci
și parca așteaptă
să continue.

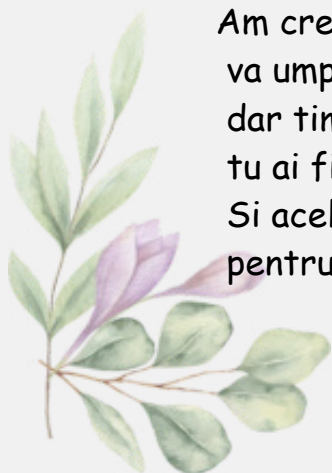
M-aș întoarce,

dar știu că tu nu ai face-o.

Ai fost clar, iar eu îți respect decizia.

Dar nimic, absolut nimic,
nu schimbă faptul că îmi lipsești imens.

de Galea Nicoleta

LEAVE ME OUT OF IT

Alex sat on his porch, staring out at the empty streets, as the sun set on the peaceful town. He'd always been a loner, preferring to be alone and avoid social interaction whenever possible. But as he sat there strumming his guitar and singing to himself, a sense of loneliness washed over him.

He sang the words of the song he had been writing, pouring his heart and soul into every note. "I keep it to myself 'cause they don't understand. I tell nobody else 'cause I ain't got no plans." He had always felt like an outcast, like no one truly understood him.

But as he sang, he couldn't help but think of a girl he'd met a few weeks before. She was unlike anyone he'd ever met, and he was drawn to her in ways he couldn't explain.

He'd tried to push her away, to keep her at bay, but she had a way of getting past his defenses.

"Don't tell me where to go, girl, I'll just meet you there. But I don't even like you, honey, any more?" He sang the words with a sense of longing, knowing that he was fighting against his own feelings.

"You keep me up all night for everyone. You make it easy for me, wanna see? You make me dance, you make me. I just wanna be alone." He sang the words with despair, knowing he could never truly be alone as long as she was in his life.

But as he sang the final verse, a sense of hopelessness washed over him. "I kill myself 'cause I can't be with someone else. I kill myself 'cause I can't be with someone else. I don't know, I don't know, I don't know, I don't." He knew he couldn't be with her, not when he was so messed up and broken inside.

As he sang the final notes of the song, tears streamed down his face, his voice cracking with emotion. He knew he had to make a choice continue down the lonely path, or take a chance on love.

As the last notes faded away, Alex sat in silence, lost in his thoughts. He wanted to be with her more than anything, but he was terrified of getting hurt. He had been hurt so many times before, and the thought of opening up and letting someone in again was more than he could bear.

He sat on the porch until the sun rose, his heart torn between love and fear. He knew he had to make a decision, and soon, before it was too late. But as he sat there, he couldn't shake the feeling that he was destined to be alone, that no matter how hard he tried, he would always be left standing on the outside, looking in.

LOVE AND OBSESSION

In the heart of [redacted], Anna was a young woman shrouded in the darkness of poverty and despair. She was a lonely soul, forced to navigate a cruel and unforgiving world with little to guide her but her own inner strength. Her life was a battle against the harsh realities of a society that cared little for the struggles of those without wealth or privilege.

The city moved around her in a slow, almost mournful pace, the bustle of life but a distant echo to her weary heart. She felt trapped, suffocated by the weight of the world on her shoulders, unable to see a way out of the darkness that surrounded her.

But then she met Alexander, a young man born into a life of luxury and comfort, yet haunted by a deep-seated sense of emptiness. They were two pieces of a puzzle, each fitting together perfectly, finding in each other a sense of hope and purpose that they had never known before.

As they danced, their bodies intertwined in a passionate embrace, the world around them began to spin faster and faster, as if the very fabric of reality was starting to unravel. The music rose to a crescendo, the rhythm pounding in their hearts like a drum, and they were lost in a dizzying whirlwind of emotion.

For a moment, they were free, free from the chains that bound them, free from the weight of the world. They were just two people, lost in the beauty of the dance, swept up in a moment of pure joy and bliss.

But the world came crashing back all too soon, and they were left to face the harsh realities of their existence once more. The pace slowed once again, the weight of the world pressing down on their shoulders like a heavy stone.

"In the midst of winter, I found there was, within me, an invincible summer," whispered Anna as she held onto Alexander's hand tightly. Their dance was like a celebration of life, an escape from the struggles and hardships of the world they lived in.

As they moved gracefully, they felt their spirits lifted, and their worries and fears were momentarily forgotten. They were lost in the beauty of the dance, their hearts beating as one, their bodies moving in perfect harmony.

But once again, the world around them was a harsh reality, full of pain and sorrow. They knew that their love was not enough to shield them from the darkness that threatened to engulf them. They

were like two candles, flickering in the wind, desperately trying to hold on to the flame of hope that burned within them.

Despite the odds against them, they were determined to fight for their love and for a better world. They were like two warriors, battling against the forces of oppression and cruelty, determined to make a difference.

The dance was their battlefield, and they danced like they were fighting for their lives. The music rose to a crescendo, and they spun faster and faster, lost in the beauty of the moment, their hearts beating with a passion that was almost overwhelming.

As the music slowed down, they looked into each other's eyes, and they knew that they would always have each other, no matter what. They were two pieces of a puzzle, each fitting together perfectly, finding in each other a sense of hope and purpose that they had never known before.

And so, they danced, lost in the beauty and joy of the moment, their hearts filled with a sense of hope and defiance that could not be extinguished. For they were not just two people caught up in a romance, but two souls who refused to be crushed by the weight of society's expectations, who stood up for what was right, and who fought to make the world a better place, even if it meant sacrificing everything they had.

Their love was a flame that burned bright, a symbol of hope in a world of darkness. And as they danced, lost in the beauty and joy, they knew that they would always have each other, even as the world around them continued to spin faster and faster, like a never-ending dance of joy and sorrow, hope and despair, life and death.

As the music faded away, and the last notes of the polonaise echoed through the ballroom, Anna and Alexander knew that this was their final dance. They held each other tightly, as if they were trying to hold onto the moment forever, unwilling to let go of the one thing that had given their lives meaning and purpose.

But the reality of their situation was inescapable. Alexander's family had arranged for him to marry another woman, one of their own class and status, someone who could secure their place in society and further their wealth and power. Anna knew that she could never compete with that, that no matter how much they loved each other, their world was simply too different, too divided by the impenetrable walls of class and privilege.

As they parted ways, Anna watched as Alexander disappeared into the crowd, his figure becoming smaller and smaller until he was gone, swallowed up by the darkness of the world that they both inhabited. She knew that she would never see him again, that their love was doomed to be nothing more than a fleeting moment of happiness in a life full of pain and suffering.

But even in her despair, Anna refused to give up. She knew that the world was a cruel and unforgiving place, but she was determined to make a difference, to fight for a better world, to honor the memory of the love that she had shared with Alexander.

As the years passed, Alexander found himself consumed by the memory of Anna, haunted by the thought of what might have been. He searched for her in the crowded streets of Saint Petersburg, but she was nowhere to be found.

And then, one day, he received a letter. It was written in a delicate, feminine hand, the ink smudged as if the writer had been crying. The letter was brief, but it spoke volumes:

My dearest Alexander, I cannot continue to live in this world of pain and suffering. I have found a way out, a path to a place where the darkness cannot touch me. Please do not grieve for me, my love. I will always be with you, watching over you, guiding you on your journey through life. Yours forever, Anna."

Alexander was stunned by the letter, his heart heavy with grief and confusion. He could not fathom what Anna had meant by her words, could not understand why she would choose to leave him behind in such a way.

He searched for answers, seeking out those who might know something about Anna's whereabouts. But he found only silence, a wall of secrecy that seemed impenetrable.

And so he was left with nothing but his memories, his love for Anna burning bright in his heart even as he struggled to understand what had become of her. He searched for her in every face he saw, in every shadow that crossed his path, but she remained elusive, a mystery that he could not solve.

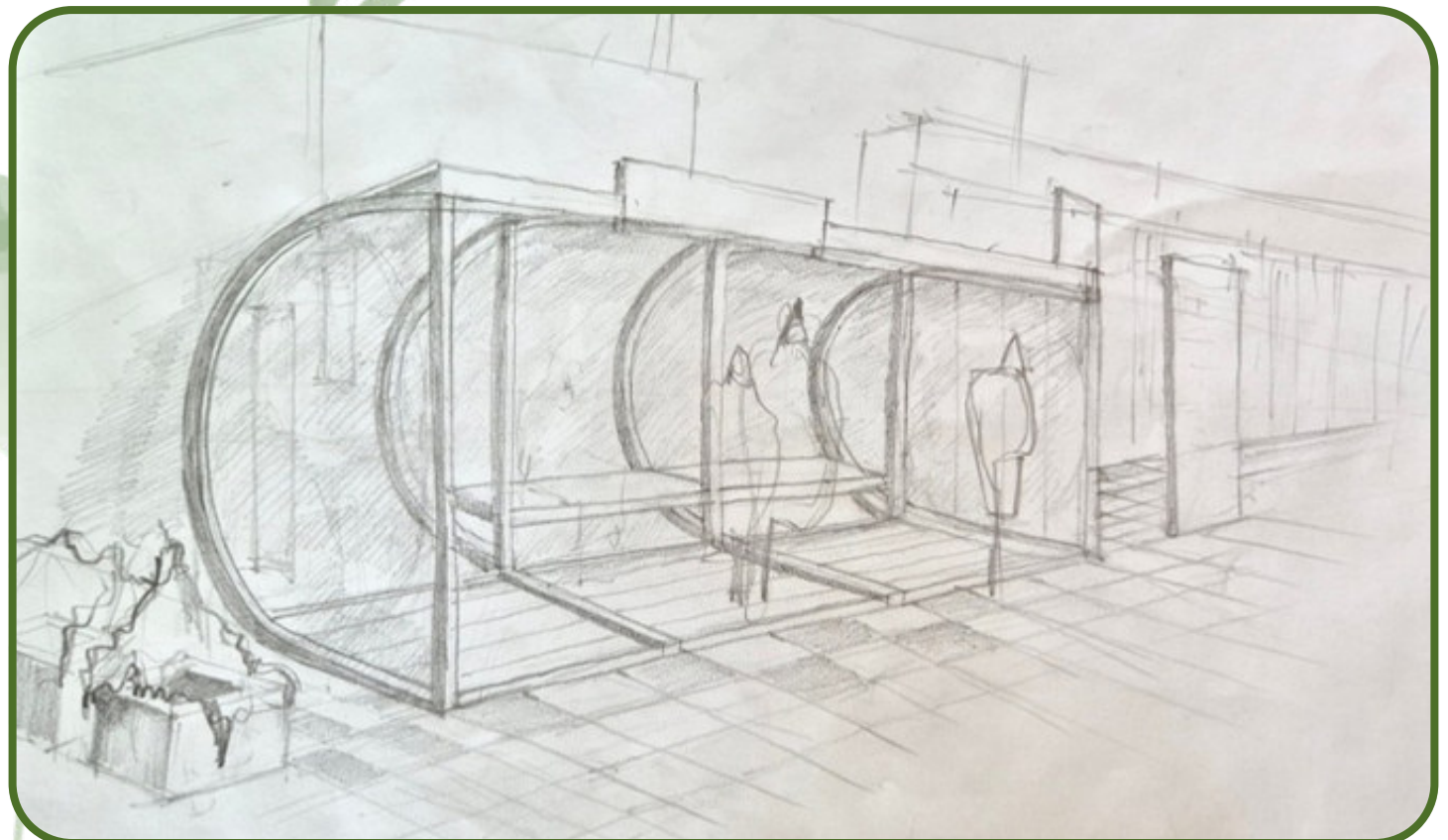
Years passed, and Alexander grew old, his once-youthful spirit worn down by the weight of his grief. And then, one day, he saw her again. She was just a glimpse, a figure in the distance, but he knew her instantly, knew that it was Anna, his beloved Anna, the woman he had thought lost forever.

He raced after her, his heart pounding in his chest, but she was always just out of reach, a flicker of light in a dark and twisting maze. And then, just as suddenly as she had appeared, she was gone again, disappearing into the shadows like a wisp of smoke.

Alexander never found Anna again, never discovered the truth behind her disappearance. But he knew that she was still with him, still guiding him on his journey through life. And he was content in the knowledge that, no matter where she might be, they would always be together, two souls intertwined in a dance that would never truly end.

Calugarescu Lucas--George

E
n
e
r
g
e
t
i
c
@

ISSN:2065 - 6645